

בעזהש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

תרומה

גליון תע"ז

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולדקיש¹

בארץ ישראל (מספר טעל. חדש) 079.704.0017 ולדקיש¹

בענגלאנד (מספר טעל. חדש) 03.33015.0717 ולדקיש¹

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נوسیפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטעלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

תרומה

הפורש באמצע עסקיו לעבודת ה' נחשב נדבה לה' * זיכוי הרבים * להתקרב לה' ע"י פרישה מהבלי עוה"ז * רודף צדקה הקב"ה ממציא לו מעות לצדקה * הכל מאתו ית' ולא בכוחו עשה החיל * הנותן בלב שלם משבח את גבאי הצדקה * גבאי הצדקה צריכים להיות רחמנים * מעשר מכספי צדקה * השראת השכינה בכח הדיבור * המתרומם עצמו הקב"ה יורד אליו * ליתן זהב לחינוך הילדים * לחם פנים' להכיר פני עצמו * אמונה בה' שלא לדחוק את השעה * השלך על ה' יהבך * הכל נגזר משמים

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ
וְגו' יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי (כה, ב).

והתפארת שמואל מוסיף על
דבריו הק': שכמו כן

אם יודע ומאמין באמונה שלימה,
בעת שעוסק במסחרו, שכל
תהלוכותיו היא מצדו ית"ש, כי
הוא הנותן לו כח לעשות חיל,
ועוסק באמונה, זה הוא נדבה לה'.

זיכוי הרבים

בשעה שעמד הגה"ק בעל החפץ
חיים זצוק"ל לבנות בנין
חדש לשיבתו בראדן, בא אליו
יהודי עשיר, ואמר לו: רבי, הקב"ה
זיכני בעושר רב, ורצוני להקים את
כל בנין הישיבה בכספי, בתנאי

הפורש באמצע עסקיו לעבודת ה'
נחשב נדבה לה'

ברש"י ז"ל פירש, ויקחו לי
תרומה, לי לשמי יפרישו
לי ממונם נדבה. בספר תפארת
שמואל כתב בשם הרה"ק ר' יעקב
דוד מאמשינוב זי"ע (בן הרה"ק ר'
איציקל מווארקא זי"ע) לפרש דברי
רש"י ז"ל, שאם אדם עוסק במשא
ומתן, ובאמצע משאו ומתנו פורש
את עצמו, והולך לעסוק בעבודת
ה', לומר תהלים או ללמוד דף
גמרא, נחשב כאילו מפריש ממונו
נדבה לה', שהרי באותו הזמן היה
יכול להרוויח ממון לפרנסתו.

להתקרב לה' ע"י פרישה מהבלי עוה"ז

זקה"ק הרבי ר' מרדכי'לי

מנאדבורנא זי"ע בספרו

מאמר מרדכי פירש, דהנה האיש

הישראלי הרוצה לגשת אל ה',

צריך לפרוש את עצמו מכל דבר

המונע, ולמסור ולתרום את נפשו

וגופו תמיד לה' ולאהבתו, וכמו

שאמר החסיד בחובות הלכות

אל ישן כי אם על יצועי אהבתו,

ואל יקוץ כי אם במתיקת זכרו,

וזהו שאמר הכתוב 'ויקחו לי

תרומה' פירוש שיקחו ויתרמו את

עצמם קודש לה', 'מאת כל איש'

פירש אפילו איש שאינו בר הכי

לדבק בו ית' על ידי תורה

ועבודה, 'אשר ידבנו לבו' יוכל

לבוא לזה על ידי מידת הנדיבות

בצדקה וגמילת חסדים, 'תקחי את

תרומתי' ויוכלו עי"ז ליקח את

עצמם להתרם ולפרוש מכל הבלי

עולם הזה ולהיות קודש לה'.

רודף צדקה הקב"ה ממציא לו מעות

לצדקה

החיד"א ז"ל בספרו חומת אנך

פירש על פי מאמר חז"ל

מפורש שתקרא על שמו, השיב

החפץ חיים להגביר: כוונתך

בוודאי רצויה, והלוואי שירבו

נרבנים כמותך בישראל, עם זאת,

איני מוכן לקבל הצעתך הנדיבה,

אלא רוצה אני לזכות את כל

ישראל שיטלו חלק בבנין הישיבה.

והוסיף ואמר: הנני לומד זאת

מהכתוב לגבי הקמת

המשכן, דכתיב 'מאת כל איש

אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי',

וכבר אמרו חז"ל (שמו"ר לג, ח)

שבאותו הזמן היה ביכלתו של כל

אחד מישראל להקים את המשכן

בכספו מהעושר הגדול שנתעשרו

מביזת הים, אולם הקב"ה ביקש

לזכות במצוה זו את כל ישראל,

והלכה פסוקה היא שאם רוצים

לבנות בית כנסת בעיר, ויש עשיר

המוכן לגדב את כל הסכום הנצרך

להקמתו, אין מקבלים זאת ממנו,

כיון שצריכים ליתן היכולת לכל

בני העיר ליטול חלק במצוה.

סיים החפץ חיים: מכאן למדתי

שצריך לשתף בבנין

הישיבה כל איש אשר ידבנו לבו,

כדי לזכות במצוה זו את הרבים.

שעיקר הפעולות והעשיות הם באיברים החיצונים, כמו: הידים והרגלים, ומה שידבר בפיו אודות עסקיו, באלו האיברים נראה יותר בגלוי חיות של האדם, בתנועות האיברים הנגלים האלו, אמנם באמת לא כן הוא, כי עיקר חיותו של האדם תלוי בלב, כי הלב הוא המחלק מזון וחיות לכל איברי האדם, אך הלב שוכן בהסתתר בתוך האדם, ומשם מחלק בנדיבת לבו חיות לכל האיברים של אדם.

כן הקב"ה הוא לבן של ישראל, כמו שנאמר (תהלים עג, כו) 'צור לבבי וחלקי' וגו', ועיקר חיותו של האדם הוא על ידי הקב"ה, שהוא הנותן לו עצה הזאת לדבר בפיו ולעשות פעולות כאלו.

וזהו 'ויקחו לי תרומה', שכל התרוממות שלכם בשפע ופרנסה וכדומה, תקחו הכל אלי, לייחס כל ההתרוממות אל הקב"ה שהכל הוא מידו, והראיה 'מאת כל איש', היינו שעיקר כללות האיש אינו רק מכח אשר 'ידבנו לבו', שכל חיותו של האדם אינו

(בבא בתרא ט, ב) 'רודף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד' (משלי כא, כא), משום דרודף צדקה ימצא צדקה! (דהיינו שיצטרך לבריות לקבל מהם צדקה), אלא לומר לך, כל הרודף צדקה הקב"ה ממציא לו מעות לעשות מהם צדקה. וזה שנאמר 'ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו' שמי הוא רודף צדקה, והיה שכרו 'תקחו את תרומתי' מכאן ואילך אני ממציא לו מעות לעשות צדקה.

הכל מאתו ית' ולא בכוחו עשה החיל

באמרי נועם ביאר, התורה הק' רמזה בזה נגד אותם האנשים, אשר השי"ת הרים את קרנם בכל מיני טובות בהשפעות עושר וכבוד, הגם שהאדם עשה לזה פעולות רבות ויגיעות גדולות, עכ"ז לא יחשוב האדם כי הפעולות והתאמצות שלו עשו לו את החיל הזה, כי לא בכח יגבר איש, רק לה' התשועה, כי הכל בהשגחת הבורא ב"ה, זה ישפיל וזה ירים.

ויוכל האדם ליקח ראיה לזה מהאיברים הגשמיים שלו,

נותן החיות והשפע של האדם, באופן זה 'תקחו את תרומתי', מה שאני מרומם לכל אחד ואחד, תדעו שהכל מאתו ית"ש.

רק מה שהלב נותן מגדבת לבו לכל האיברים, ואף שאינו נראה בגלוי פעולת הלב, כמו כן הקב"ה הוא לבן של ישראל, והעיקר מה שהקב"ה

וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם זֶהָב וְכֶסֶף וְגו' (כה, ג).

שאתם טורחים בעבור מצוה יקרת הערך הזאת, והוא מרבה בשבח המצות ונותן להם נדבת לבו בהרווחה, ובודאי שיש לנו להעיד על האיש הזה שהוא נותן בלב ונפש, ואין לו פניה ואין לו יוהרא, וצדקה זו רצויה לפני הקב"ה בתכלית.

והנה, 'אשר' הוא לשון שבח, כמו שנאמר (בראשית ל, יג) 'באשרי כי אשורני בנות', וזה שאמר הכתוב לגבאי הצדקה, 'וזאת התרומה' מהו התרומה שהיא רצויה לפני הקב"ה, 'אשר' היינו שבח התרומה, 'תקחו מאתם', כאשר המתנדבים בעצמם משבחים את המצוה, ולא שהגבאים צריכים לשבח את המצוה לפניהם, ואדרבה הם

הנותן בלב שלם משבח את גבאי הצדקה

בספר עוד יוסף חי דקדק דתיבת 'אשר' מיותר הוא, וסגי לומר בקיצור 'וזאת שתקחו מאתם זהב וכסף'. ומבאר, כי יש עשיר כשבאים גבאי צדקה אצלו לבקש ממנו נדבה בעבור מצוה נחוצה ונצרכת מאוד, קודם כל צריך להרבות שיחה עמו בשבח המצוה שהם גובים בעבודה, כדי שיהיה לבו נוטה להתנדב לזה. ויש עשיר כשיבואו אצלו גבאי צדקה לגבות ממנו בעבור איזו מצוה נחוצה ונצרכת מאוד, לא יצטרכו לדבר כלום בשבח המצוה, אלא אדרבה הוא משבח אותם שהם מזכים את הרבים במצוה, ואומר להם: גדול המעשה יותר מן העושה, מה צפון לכם ומה טמון לכם שכר גדול

ודחק רבי יונתן בן עמרם, ושאל אותו רבי: קרית ושנית?! השיב: לא! ולא רצה רבי לפרנסו, אמר לו: רבי פרנסני ככלב וכעורב! והדבר יפלא על רבנו הקדוש, איך הבדיל בין ת"ח לעם הארץ בעניני מזונות, והלא אין בודקן למזונות?! וגם על ר' יונתן בן עמרם קשה, מה הכריחו לשנות את עצמו ולהראות את עצמו עם הארץ?!
 אבל באמת המעשה היה כך, כי רבי פתח אוצרות, וציווה לתת אוכל לכל איש בלי הבדל וחילוק, בין תלמידי חכמים ובין עמי הארץ, אך עשה חילוק אחד, כי לכל העם פתח את האוצרות הכללים, והפקיד עליהם ממונים וגזברים ופרנסים, אך לתלמידי חכמים הקדיש והבדיל חדר מיוחד בביתו, והוא בעצמו כלכל אותם בעין טובה. בין כך נודע בעיר העוול והחמס אשר הפרנסים עושים עם העניים בחלוקת הלחם, אך רבי לא ידע מזה, וגם לא נמצא היה איש אשר ילך ויודיע את הדבר הזה לרבי הקדוש,

ישבחו אתכם על אשר אתם מזכים אותם לקבל מידם הנדבה.

גבאי הצדקה צריכים להיות רחמנים

בספר דעת זקנים (משכיל אל דל אות ג) מביא סיפור נפלא על הגאון ר' יוסף בער סאלאווייטשיק זצ"ל אב"ד בריסק, שפעם היה בעירו שנת בצורת, ונכבדי העדה פקחו עיניהם על העניים האומללים לכלכל אותם בלחם בשנה ההיא, ופתחו אוצרי תבואה למכור לעניים בזול, ואיזה אנשים מאנשי העיר נפקדו על משרה הזאת להיות המוצאים ומביאים, במשך הזמן עלתה שוועת העניים לפני הרב מבריסק, כי הגבאים והפרנסים והמפקחים בהספקת הקמח, הם אבירי לב ומאוד רחוקים ממדת החמלה.

הרב מבריסק קרא אליו את הפרנסים ואת הגבאים, ואמר להם: אני אגיד לכם דבר תורה, הנה אמרו חז"ל (בבא בתרא ח, א) כי רבי פתח אוצרות בשני בצורת, ואמר יכנסו בעלי מקרא ובעלי משנה וכו' ולא עמי הארץ,

מעשר מכספי צדקה

בספר דעת זקנים (פרק ו אות ג)
 מסופר שהרה"ק השר
 שלום מבעלזא זי"ע בימי נעוריו
 בהיותו נוסע בעיירות לקבץ מעות,
 היה דרכו בקודש ליתן מעשר מן
 המעות אשר אסף בעיירות אשר
 עבר עליהן, ואם נסע בעשרה
 עיירות, אז הכסף אשר אסף בעיר
 העשירית היה קודש לה', וחלק
 את המעות לעניים. פעם אחת
 היה בעיר ראווא, ולא קיבץ שם
 מעות כמו בעיירות אחרות, ואמר
 בדרך הלצה: רבוננו של עולם, יהא
 'רעוא' קדמך, כלומר שהמעות
 שקיבצתי בעיר ראווא יהא קדמך,
 וזה 'עשר' אעשרני לך.

מחמת יראתם של הפרנסים, אז
 דחק ר' יונתן תלמידו, ורצה
 להודיע זאת לרבי הקדוש, אמר
 ליה רבי: קרית שנית?! אמר ליה
 לאו! אמר ליה: אם כן במה
 אפרנסך?! ר"ל מדוע באת אלי,
 הלא בעד אנשים כמוך תקנתי
 אוצרי תבואה והפקדתי פרנסים,
 והמה יתנו לך וגם לאנשים כמוך
 וכגילך, אמר ליה: רבי פרנסני!
 אלו הפרנסים שהעמדת והפקדת
 עלינו, הם ככלב וכעורב! ר"ל
 אכזרים בטבעם, ואז הבין רבינו
 הקדוש כוונתו על הפרנסים שהם
 ככלבים אכזרים בטבעם, ומיד
 עשה סדרים נכונים בענין
 החלוקה.

וַעֲשׂוּ וּגו' מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִיתִי בְּתוֹכָם (כה, ח).

השראת השכינה בכח הדיבור

לכם של כל אחד ואחד - בדיבורו,
 שהרי בשעה שהיו מקדישים את
 נדבותם לצורכי המשכן, היו
 ממשיכים אז בדיבורם את
 הקדושה עליהם, והיה השכינה
 שורה על פנימיות הלב של כל
 אחד ואחד בשעת דיבורו והקדשו,

בתפארת שלמה כתב לתרץ
 קושיית המפרשים
 למה לא כתיב ושכנתי 'בתוכו'.
 ותירץ דקאי על עיקר השראת
 השכינה, שהיה על פנימיות נדבת

ומפני זה כתיב ושכנתי 'בתוכם',
ר"ל בתוך פנימיות לבבם של
המתנדבים.

להבורא ב"ה בדיבורו.

המתרומם עצמו הקב"ה יורד אליו

באור לשמים פירש, דהאדם
הרוצה לידבק בו ית"ש,
ורוצה ליכנס בעבודתו, ומגביה
עצמו למעלה ראש, אז השי"ת
ברוב רחמיו וחסדיו עושה עצמו
כביכול בבחינת ירידה אליו, כדי
שיוכל האדם לקבל שפעת
קדושתו ית"ש. וזהו הפירוש 'ועשו
לי מקדש', שאם תתעלו עצמיכם
למעלה, 'ושכנתי בתוכם' אז אני
אעשה את עצמי כביכול בבחינת
משכן בשבילכם, שהוא נחות
דרגא נגד בחינת מקדש (ע' זח"ב
רמא), כדי שתוכלו להשיג השפעה.

ומזה יש ללמוד כמה גדול כח
הדיבור של בני ישראל,
הלא אנו רואים בהמה שהיתה
חולין, אם מקריבה בעזרה היא
נפסלת, משום חולין שגשחטו
בעזרה, ואחר שהוציא עליה
הדיבור לקדשה לשמים, הוא
לחיפך, אם שחטה בחוץ חייב
כרת, וכן חפץ אחר שהקדישו, אם
נהנה בו מעל, וכל זה הוא מחמת
דיבורו, מכל שכן אם האדם
משבח ומפאר ומהלל בדיבורו
ליוצרו, שדבריו עושים רושם, וכחו
גדול מאד לעשות נחת רוח

וְעָשִׂיתָ שְׁנִים כְּרִבִּים זֶהָב מְקֻשָּׁה תַעֲשֶׂה אֹתָם וְגו' (כה, יח).

ליתן זהב לחינוך הידדים

לעשותם גם משאר מיני מתכות,
אבל הכרובים צריכים להיות רק
מזהב, ואסור לעשותם משאר
מתכות. ולכאורה יש לתת טעם
לדבר, מה נשתנו הכרובים מכל
כלי המקדש?!

הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל,
ראש ישיבת חכמי לובלין,
ביאר ברעיון נפלא, דמבואר
במכילתא (סוף פ' משפטים) שכל כלי
המקדש, בזמן שאין זהב, אפשר

במטבעות קטנות של נחושת או כסף, כי אם שצריך לתת זהב.

וממש חבל להיות קמצן על חשבוננו של הקב"ה, שהרי כל הוצאות של אדם קצובים לו מר"ה, חוץ מהוצאות שבת ויו"ט והוצאות בניו ללמידת תורה.

אכן הטעם הוא, שאמרו חז"ל (עי' ברש"י, ובסוכה ה, ב) כרובים דמות תינוק להם, ונתונים על הארון, לרמוז שצריך לחנך את הבנים הקטנים לתורה. וע"כ בצדק הקפידה התורה שיהיו הכרובים של זהב דייקא, לרמוז שבנוגע לחינוך אי אפשר לפטור את עצמו

וְנָתַתָּ עַל הַשְּׁלָחַן לֶחֶם פָּנִים וּגו' (כה, ל).

'לחם פנים' להכיד פני עצמו

הלחם כשהוא חם, אפילו שמונה ימים אחרי הנחתו על השלחן, כמו שנאמר (שמואל א, כא, ז) 'לחם חם ביום הלקחו' (עי' חגיגה כו, ב), אבל אם ניגש לכך בקרירות בלי אמונה, לא היה רואה כלום.

לפיכך אמרו חז"ל (תו"כ. מובא ברש"י ו"ל ויקרא כד, י) כי המגדף היה לו טענות כנגד זה שהלחם הפנים הוא ישן וצונן, ואין דרך המלך לאכול פת צוננת. ולכאורה צריך להבין הלא באמת היה הלחם חם, ואיך טען שהוא יבש וצונן?! אך הענין הוא, מפני שהוא הביט בלחם הפנים בעינים של מגדף, בקרירות בלי אמונה, ולכן

פירש"י, 'לחם פנים', שהיה לו פנים. בספר ליקוטי יהודה מביא בשם זקינו הרה"ק האמרי אמת מגור זי"ע, שפירש כוונת רש"י, ד'לחם פנים', הוא מלשון (משלי כו, יט) 'כמים הפנים לפנים' וגו', דהיינו שבלחם זה היה כל אדם מישראל יכול לראות בו 'פני עצמו', את פנימיותו ואת מדרגת אמונתו, שכפי מידת האמונה שהביט על הלחם, באותו מידה היה רואה אותו, אם היה ניגש לכך מתוך אמונה וחמימות של קדושה, היה תמיד רואה את

ראה את הלחם כפת צוננת, כמים הפנים לפנים.

אמונה בה' שלא לדחוק את השעה

בענין אמונה בה' נכלל גם שלא לדחוק את השעה, ונעתיק בענין זה סיפור נפלא שהביא הגה"ק הבן איש חי זצ"ל (בספרו נפלאים מעשיך אות ד):

מעשה בשני אחים שירשו עושר הרבה מאביהם, והתחלקו בנכסים ביניהם, וכל אחד היה נושא ונותן לעצמו בממון שירש, ושניהם הצליחו ביותר, והיו אוכלים ושותים כמנהג העשירים הגדולים. אבל אחרי כמה שנים נהפך לשניהם המזל בזמן אחד, אפילו שכל אחד היה עוסק במשא ומתן לעצמו, מ"מ בכל מה שהיו עוסקים היו מפסידים.

אחד מהם, כשראה שהפסיד ממון הרבה בכמה עסקים שעשה בזה אחר זה, חשב לעסוק בממון שיקח בהלוואה, למשל שנשאר בידו רק עשרה אלפים זהובים אחרי הפסדותיו, לקח בהלוואה ארבעים אלף זהובים, ושלח ידו

בכמה מיני מסחרים, כי חשב שאם יפסיד בזה המסחר ירויח במסחר אחר. אבל בסופו של דבר העלה חרם בידו, שכל העסקים והמסחרים שעשה הפסידו, ולא נודמן לו אפילו עסק אחד שיעלה לו ריוח ממנו, ואבד גם עשרה אלפים זהובים שהיה לו, ונשאר בעל חוב גדול.

אבל אחיו כשראה שנשתנה המזל לרעה, והפסיד בשש ושבע עסקים שעשה, משך ידו מן המסחר, ומכר מטלטליו וכליו וחפצי אשתו ותכשיטין בזהובים וטמנם בקרקע, והוא הלך אצל סוחר אחר, והשכיר עצמו לו לעסוק בשירות בחנותו, והסתפק הוא ובני ביתו כדי אכילתו בצמצום, וכך נמשך חמש ושש שנים. באחד הימים הגיע על ידו ריוח חשוב לאדונו, ועי"כ נתן לו אדונו מתנה מאה זהובים, ויום שני היה הולך ברחוב העיר לצאת לשוק, ומצא מציאה של חמשים זהובים, ואחר שבוע אחד נודמן שקנה בגד ישן בחמשים פרוטות, והביאו לביתו והתיר התפירות,

לחיות בהרואה כעשירים
הגדולים.

נמצא אחיו שדחק השעה להרבות
בסחורה בהקפה, אחר
שראה שינוי המזל - השעה
דוחקתו שלא נשאר לו כלום,
ונעשה בעל חוב. אך זה שנדחה
מפני השעה שנעשה בטל, וטמן
ממונו בקרקע, השעה עמדה לו
שחזר המזל ונעשה טוב.

ומצא בתוכן צרור מרגליות שוים
אלף זהובים, וכיון שנעשה לו
הצלחות אלו ג' פעמים זה אחר
זה, הבין שנשתנה המזל שלו
לטובה, ואז הוציא הממון שלו
שהיה טמון בקרקע, ועשה בו
סחורה ומשא ומתן, ואכן בכל
אשר פנה הצליח, וחזר וקנה כלים
יקרים לביתו, ותכשיטים יקרים
וחשובים לאשתו וביתו, והתחיל

ועֲשִׂיתָ מְנִרַת זֶהָ בְּטָהוֹר מִקְשָׁה תִיעֲשֶׂה הַמְּנֹרָה וְגו'

(כה, לא).

(פסחים ק"ח, א), העצה הוא: 'השלך
על ה' יהבך והוא יכלכלך' (תהלים
נה, כג), היינו השלך את הככר לחם
(היינו דאגת הפרנסה) לאור פני מלך
חיים, והיא נעשית מאליה,
הקב"ה כבר יסדר לו את פרנסתו
מבלי שיצטרך להתייגע על זה.

הכר נגזר משמים

ונעתיק סיפור נפלא בענין זו,
שסיפר הגה"ק הבן איש
חי זצ"ל (מובא בספרו נפלאים מעשיך אות

השלך על ה' יהבך

פירש"י, 'תיעשה מאליה', לפי
שהיה משה מתקשה
בה, אמר לו הקב"ה השלך את
הככר לאור והיא נעשית מאליה.

בדברי ישראל מבאר, יש לומר
לא ללמד על עצמו יצא,
אלא לרמוז על הכלל כולו יצא,
שכן הוא בכל דבר אשר קשה על
אדם, כגון: ככר לחם הפרנסה,
שקשה מזונות כקריעת ים סוף

(ק), המראה בעליל שאין אדם מפסיד כאשר משליך יהבו על ה':

מעשה בראובן שהיה הוא לבדו מוכר היין היחידי בעירו,

והיה לו באוצרו מאה חביות מלאים יין, והתגורר בעיר קטנה שבכל השנה הסתפקו בה בפחות ממאה חביות, ובא אדם חדש לאותה העיר, והביא עמו מאה חביות של יין למכור, מה עשה האורח?! שכר שני בני אדם מאנשי העיר, ואמר להם: שישבו במקום אסיפה של אנשים הרבה, ויאמרו לפני אנשים היושבים שם, חבל על ראובן בעל היין, יש לו מאה חביות יין מלאים, ושלושים חביות נהפכו לחומץ גמור, ונתפרסם הדבר בכל העיר.

אחר שני ימים חזרו אותם שני האנשים למקום אסיפת האנשים, ואמרו: ווי לחסרון כים, אתמול נמצאו עוד שלשים חביות אצל ראובן שנעשו חומץ גמור, ואחר שני ימים חזרו וישבו באותו מקום, ויאמרו: אוי ואבוי על ראובן, היום נודע שכל החביות

הנשארים החמיצו, ואין בהם אפילו חבית אחת של יין. ונתפרסם הדבר בכל העיר שהיין של ראובן החמיץ כולו.

וכיון שהדבר הזה יצא מפי כל אנשים ונשים וטף, אכן נעשה היין שלו חומץ, כי ברית כרותה לשפתים, כיון שכל אנשי העיר פתחו פיהם כך. וראובן לא היה יכול למכור אפילו קנקן אחד קטן, כי הכל נעשה חומץ, והאורח שמח שמחה גדולה, כי עתה יהיה מוכר היין בעיר לבדו.

והנה בחמלת ה' על ראובן, לא עשה לו גם שיסתלק כח החמיצות מיינו, ויחזור להיות יין טוב. אלא הביא על אנשי העיר מחלה של תגבורת הדם בעור בשרם, שנעשה עורם אדום כדם, והוצרכו להתחכך הרבה, והדם התגבר ע"י החיכוך יותר, וגזרו הרופאים שאין לאלו תקנה רק שירחצו כל עורם בחומץ חזק של ענבים, אשר יכבה את אש הדם, וצריך למהר לעסוק ברפואה זו. אולם בעיר לא נמצא אפילו בקבוק

אחד של חומץ, והוכרחו כולם
 לבא אצל ראובן ולקנות ממנו
 חומץ, ומכר את החומץ במחיר
 כפול ומכופל של היין ונתעשר
 עושר רב.

נמצא שהרע של החמיצות נשאר
 במקומו, ולא נסתלק מאותו

היין, ועכ"ז קיבל בעליו ממנו טובה
 כפולה על היין. למדנו מזה, שהכל
 נגזר מן השמים, ואין גם אחד
 כקטן כגדול שיכול להזיק או
 להיטיב לזולתו ע"י המצאות

ותחבולות, ואדרבא יגע לריק וילד
 לבהלה, ועצת ה' היא תקום.

כס"ד

אתה זקוק לישועה ? שירובים? רפואות? פרנסה?

האלמנות והיתומים בבית שמש הם התשובה לזה!
תשמח את לבבם של 720 נפשות של היתומים והאלמנות בעיר בית שמש
והקב"ה ישמח את שלך בכל מילי דמייבב

ארגון לחמי מרדכי

שעומד תחת נשיאות הגה"צ רבי מאיר איתמר רוזנבוים שליט"א

שולחים מדי שבת בשבתו חבילות גדולות של בשר, ודגים, חלות, דיפס, מזונות,
קוגלעך, ממתקים ומתנות עבור היתומים וכו' עד לפתח ביתם של

**720 נפשות של אלמנות ויתומים
בעיר בית שמש**

זכות חבילה
לאלמנה ויתומים לשנת
\$250

24 שעות במתן בסתר האט ל"ין - 845-286-1007

או ע"י הקוויקפעי
3875090@gmail.com

או ע"י דאנרס פאונד OJC פלעטשער וכו' וכו'
LACHMEI MORDCHAI Tax I.D.# 87-1279722

אשריר בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא